

Højesteret og for Højesteretssagførere, men der findes jo forskellige Kvaliteter ogsaa indenfor deres Rækker, og jeg synes, at naar man kun møder op med en ubekendt Sagfører, vejer det ikke saa afgørende som de Skøn, der her er afgivet ikke alene af Professor Berlin, men ogsaa fra Justitsministeriets Side. Og jeg drister mig til at tro, at Justitsministeriets Skøn er ikke den politiske Ministers Skøn, men at det i Virkeligheden er Justitsministeriets Embedsmænd, der staar bag ved dette Skøn, at der ikke er sket nogen Paaoktrojering af en Mening fra Ministerens Side, for var det Tilfældet, saa vilde det sikkert være kommet frem, og det vilde ogsaa være uklogt af Ministeren, hvis han havde søgt at paaoktrojere Ministeriets Embedsmænd en bestemt Opfattelse. Derfor føler jeg mig overbevist om, at Justitsministeriets Erklæring er en egentlig embedsmæssig Erklæring, der ikke har noget som helst med Partipolitik at gøre.

Dernæst blev der nævnt, at Professor Berlins Responsum fylder 16 Sider. Jeg ved ikke, om 16 er et uheldigt Tal, eller hvad der ellers skulde være i Vejen med det Tal. At Responsumet er langt, kan formentlig ikke gøre noget. Jeg ved ikke, om vi nu bag efter skal tælle op, hvor mange Spalter det ærede Medlems Tale fylder i Rigsdagstidende, og derefter sige f. Eks.: det var 18 Spalter. Som om det var et Argument overfor et Responsum afgivet under stort Ansvar, at det er paa 16 Sider. Det er mig ufatteligt, at man vil trække en Sag ned ved at nævne haanende, at Responsumet er paa 16 Sider. Jeg synes, det er meget fortjenstfuldt af Manden, naar han afgiver et Responsum, at gøre det saa omhyggeligt, som han her har gjort det. Det kan være mindre morsomt, navnlig naar man har en anden Anskuelse, men fra det og til under en alvorlig Debat at fremdrage Responsumets Længde som et Argument mod den paagældendes Skøn er der et langt Spring.

Jeg føler mig ogsaa noget brøstholden ved det Ændringsforslag, det ærede Medlem har stillet. Jeg synes, at naar man stiller saa store Krav til Lovgivningen, naar man i den Grad er inde paa Fortolkningspetiteser, naar man i den Grad ikke kan se Skoven for lutter Træer og glemmer de store Hovedlinier for at hænge og hage sig fast i enkelte Smaating, kan man ikke stille et Ændringsforslag af den Art som det, her er stillet. Det er jo et i Luften frit svævende Forslag, og man opgiver paa Forhaand fuldkommen Ævred, naar det ærede Medlem

siger: ja, det ved jeg godt, jeg ved godt, at dette Ændringsforslag kan slet ikke gaa igennem, men dette er jo kun anden Behandling. Jeg tror ikke, at det egentlig styrker Troen til Rigthigheden af det i øvrigt af det ærede Medlem anførte, at han tager saa let paa Sagen, at han stiller et Ændringsforslag, som formelt set vil bevirke, at der kommer en Løkke i Loven, og saa oven i Købet er saa dristig at sige: det ved jeg godt, det har jeg været klar over hele Tiden, men hvad kommer det mig ved, det maa blive de andres Sag. Saadan synes jeg ikke, at man kan optræde, naar man vil gælde for den pinligt ømfindtlige Jurist.

Ud fra en juridisk Betragtning forekommer det altsaa ikke mig, at der kan være noget til Hinder for at ændre den bestaaende Lovgivning. At der er Tvivl om Spørgsmaalet, synes jeg ikke kan være det afgørende. Det forekommer ofte her i Livet, at der kan være Tvivl om et Spørgsmaal, men man maa saa overveje, hvorledes Tvivlen begrundes, hvem der gaar ind for det ene, og hvem der gaar ind for det andet. Og jeg synes, at for en Lægmandsbetragtning maa det være det, man lægger til Grund: her har vi ansete Juristers Mening for det ene og det andet Standpunkt, og derfor bliver det i mindre Grad det rent juridiske end de andre Momenter, som i øvrigt kommer i Betragtning, der maa være afgørende, naar man skal tage Standpunkt til Spørgsmaalet. Jeg kunde saa udmærket godt forstaa det, hvis visse Medlemmer sagde: vi mener, det er for stor en Nedsækering ud fra en rent human Betragtning. Nu vel, det lader sig høre, men at begrunde sin Afstemning her i Dag med en juridisk Ængstelse for, hvorvidt det er berettiget, det finder jeg ingen Steder hører hjemme. Jeg regner heller ikke saa meget paa, at det ærede socialdemokratiske Parti nu er grebet saa stærkt af „Retsstandpunktet“. Vi har set ved andre Lejligheder, hvorledes de stiller sig til det — jeg nævner Lensloven. Jeg lykønsker ikke det ærede Medlem Hr. Axel Møller til Forbundsfølgerne fra den Side, naar det drejer sig om det rent retlige. Nej, det afgørende kan ikke være det juridiske. Det afgørende maa være en almindelig, sund, jævn Menneskebetragtning af, om man mener det forsvarligt at gaa til disse Nedsækeringer eller ikke. Det er det, som er Sagen; alt det andet juridiske hører ikke hjemme her. Den højtærede Justitsminister har selvfølgelig Ret i, at man, selv om man vil undersøge, om en Lov er juridisk berettiget eller ikke, ikke i den Grad skal endevende ethvert Lovforslag